

[Statsministeren.]

perioden fra 1945 til i dag og glemmer, at fra krigens begyndelse og indtil 1945 var de danske arbejderes reallønninger stærkt faldende. Ser man på den samlede periode fra 1939 til i dag, er arbejderens samlede indkomst ifølge skattestatistikken fra 1939 til 1948 steget med 130 pct. En væsentlig del heraf skyldes imidlertid forøget beskæftigelse. Undersøger man lønstigningen for en arbejder med fuld beskæftigelse både i 1939 og i 1948, har indkomststigningen været følgende: faglærte danske arbejderes indtægt er steget med 96 pct., ufaglærte arbejderes indtægt med 106 pct. og kvindelige arbejderes indtægt med 108 pct.

Hvordan står nu disse procentsatser, som for øjeblikket gøres til genstand for politisk misbrug, hvordan står de danske arbejderes øgede lønninger til andre befolkningsklassers indtægter her i landet? Er det billede, som man fra en vis side i pressen og også fra visse politikeres side søger at fremkalde, at det er arbejderne her i landet, som er den privilegerede klasse, der har formået at udnytte situationen til i særlig grad at tilrane sig en del af de øgede indkomster, er dette billede rigtigt, eller er det urigtigt? Jeg skal nævne et par tal. Selvstændige landbrugere har i samme tidsrum haft en stigning på 134 pct., håndværksmestre på 136 pct., stigningen for andre selvstændige erhvervsdrivende har været 105 pct. Til sammenligning vil jeg endvidere anføre, at aktieselskabernes overskud her i landet i samme tidsrum er steget med 107 pct.

Den lønstigning, som arbejderne har fået i efterkrigsperioden, har derfor først og fremmest opvejet indtægtsnedgangen under krigen. Lønstigningen herudover kan ikke siges at være større, end hvad produktionsstigningen berettiger til. Jeg synes, at man fra alle sider, og — hvis jeg må sige det til det ærede medlem hr. Sønderup — jeg synes, man særlig fra landbrugets side skal være forsigtig med at rette bebrejdelser mod arbejderne. Man bør tænke på, at de gode indkomstforhold for landbruget ikke alene har eksisteret efter krigen, men også i høj grad var tilstede under størstedelen af krigen.

Jeg vil dernæst gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som, jeg havde nær sagt, gennemspillede hele det russiske repertoire, alt det om Marshallister og krigsvilje, beskyldninger for, at vi i særlig grad skulle være indstillet på at ville krigen o. s. v., således om vi også har læst og hørt det andetsteds.

Hele denne agitation, der går ud på at fremstille os og alle frie nordiske og vesteuropæiske folk som krigslystne, medens det kolossalt stærkt rustede og militært, økonomisk og politisk snævert samarbejdende Østeuropa fremstilles som fredsbevarende og fredsvillende, ja, som havende patent på al ærlig fredsvilje — hele denne agitation er så udfordrende tåbelig, at man egentlig generer sig for at argumentere imod den. Vi har her i landet — det gælder regeringen, det gælder alle partier i denne sal — kun et eneste ønske, ønsket om frihed og fred for os selv og frihed og fred for hele verden, både øst og vest.

Vi havde her i Danmark efter krigen det håb, at De Forenede Nationer kunne blive det universelle organ, der kunne garantere landenes frihed, selvstændighed og fred, og vi medarbejdede indenfor De Forenede Nationer ud fra disse forudsætninger. Dette håb er bristet. Vi har i efterkrigstiden set lande ved en blanding af ydre pres og indre forræderi blive forvandlet fra frie demokratiske lande til lydlande, vi har set De Forenede Nationers apparat blive lammet, og vi ved i dag, at kommer det til en væbnet konflikt mellem stormagterne, så vil vor stilling være som i 1939. Det har vi måttet se i øjnene, og vi har måttet handle derefter. Vi har som medlem af de frie nationers familie, vi har som et folk, der vel har oplevet den 9. april, men gjort det med æresbegrebet i behold, ingen ret til i dag at føre en politik, der forudsætter, at andre igen skal kæmpe for os, måske dø for os, men selv vil vi ingenting gøre. Stillingen til forsvarsproblemet er for alle os, der har oplevet den 9. april, synes jeg, i dag ikke alene et politisk anliggende. Det er blevet noget af et moralsk problem, fordi det enkelte menneskes og det enkelte lands holdning siger noget om, hvorvidt man mener det alvorligt med et solidarisk mellemfolkeligt samarbejde til fredens og frihedens bevarelse. Vi må i handling vise, at vi mener dette alvorligt, så sandt som hele vor eksistens, hele vor fremtid som frit demokratisk land er afhængig af fredens bevarelse og af demokratiets sikring.

Vi søgte derfor en sikkerhedspolitisk løsning for vort land i det nordiske samarbejde — det mislykkedes. Vi spurgte Sverige, om et dansk-svensk sikkerhedspolitisk samarbejde var tænkeligt eller muligt — vi fik nej. Så stod vi overfor valget mellem våbenløs og venneløs isolation eller samarbejde med andre frie nationer, der havde fundet sammen i det atlantiske samarbejde. Efter at have sikret os, at dette samarbejde